

Arrest

nr. 176 375 van 14 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u oorspronkelijk afkomstig uit het dorp Gur Tepa gelegen in de buurt van de stad Kunduz in de gelijknamige provincie. U bent Pashtoun van origine en hangt het soennitisch geloof aan. Toen u ongeveer één jaar oud was verhuisden uw ouders naar het buurland Iran waar ze zich vestigden in de stad Shiraz. Ze verkregen er een tijdelijke verblijfsvergunning. U groeide daar op en liep er school tot het zevende jaar. Daarna werkte u in het zwart. In de tweede maand van het jaar 1393 (Perzische kalender, komt overeen met de periode 21 april 2014 tot en met 21 mei 2014 volgens onze kalender) werd uw verblijfskaart (of amayesh kaart, genoemd naar de gelijknamige registratierondes

voor de vernieuwing van deze kaarten) afgenomen door de Iraanse politie en werd u naar Afghanistan teruggestuurd. U keerde terug naar uw geboortestreek waar u ging logeren bij een stamgenoot in Zakheil, een dorp dicht bij uw geboorteplaats. U werd er aangesproken door een taliban lid die kritiek uitte op uw 'westerse' kledij en eiste dat u naar de moskee zou gaan en zou deelnemen aan een gebedssessie. U diende hem van antwoord en weigerde resoluut. Kort daarop keerden uw ouders ook terug naar Afghanistan en u ging bij hen in uw dorp Gur Tepa wonen. Daar werd u opnieuw aangesproken en bedreigd met een pistool door dezelfde talib en diens entourage. Ze wilden zelfs dat u 's nachts met de taliban zou patrouilleren. U weigerde opnieuw en vertelde alles aan uw vader. U zie hem ook dat u graag voor het Afghaans Nationaal Leger zou gaan werken. Uit veiligheidsoverwegingen besloot uw vader om u terug te sturen naar Shiraz. In het totaal verbleef u minder dan een maand in Kunduz. In Shiraz logeerde u eerst bij een vriend van uw vader en diens dochter S.(...) tot uw ouders terugkwamen. U en S.(...) waren verliefd en jullie begonnen een seksuele relatie. U kon haar hand niet vragen omdat u al sinds uw kindertijd door uw familie beloofd was aan een meisje dat u nog nooit had gezien. Op een nacht werd u in de woning van S.(...) betrappt toen jullie seks hadden. U kon weggrennen en dook onder in Teheran waar u gedurende vier of vijf dagen verbleef. Omdat u de eer van de familie had geschonden zou uw vader de stamoudsten in Afghanistan hebben gecontacteerd. Zij zouden beslist hebben dat u gestenigd moest worden. Daarop besloot u om naar Europa te vluchten. Op 17 februari 2015 diende u in België een asielaanvraag in. Uw raadsman voegde nog toe dat u zich de Iraanse omgangsvormen en cultuur hebt eigen gemaakt en dat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse cultuur. U legde een taskara, een medisch attest afgeleverd door psycholoog P.(...) J.(...) en een attest van de spoeddienst van het Sint-Jan ziekenhuis in Brussel neer. Na het tweede gehoor maakte uw raadsman een brief over met in bijlage kopieën van volgende documenten: twee taskara's van familieleden; een vluchtelingenkaart op uw naam; een amayesh acht kaart op uw naam; een vluchtelingenkaart op naam van uw vader; de amayesh tien kaart van uw vader; de amayesh acht kaart van uw moeder; een document voor Afghaanse studenten met daarop de foto's en gegevens van u en uw broer Z.(...) S.(...); drie schoolattesten op uw naam; een algemeen pamflet over basiseducatie in Iran; een document waaruit blijkt dat een zekere M.(...) F.(...) in het academiejaar 1394 (maart 2015/ maart 2016) was ingeschreven aan de faculteit verpleegkunde; twee lidkaarten op naam van uw vader van de partijen Hezbe Wahdat en Haraqat Inqelab Islami; een klacht die u indiende bij de Iraanse politie; een Iraanse ziekenhuisfactuur; een attest van een Iraanse wetsdokter op naam van uw broer en een attest van een Iraanse wetsdokter op uw naam.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 1 en CGVS II, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België noch aan uw voorgehouden familiale situatie. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u inconsistent en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw oorspronkelijke beweerde regio van herkomst.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u hierover dat u afkomstig bent uit Gul Tepa, een subdorp is van het dorp Zarkharid (Verklaring DVZ, vraag 10, p. 4). Op het CGVS verklaarde u echter dat u afkomstig bent uit Gur Tepa en ontkende u expliciet dat het een subdorp zou zijn van Zarkharid. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ antwoordde u dat ze u naar de omliggende dorpen vroegen (CGVS I, p. 2 en 3). Dit kan echter niet als uitleg worden aanvaard gezien er door de DVZ expliciet genoteerd werd dat u verklaarde dat Gul Tepa een subdorp is van Zarkharid. Gevraagd om Gur Tepa te situeren antwoordde u aanvankelijk dat het een dorp is dichtbij de stad Kunduz en dat het deel uitmaakt van de stad Kunduz. Toen u nogmaals gevraagd werd of Gur Tepa een dorp is of een deel van de stad Kunduz antwoordde u dat het een deel is van de stad Kunduz en dat het gelegen is aan de achterkant van een fabriek genaamd Speen Zar (CGVS I, p. 3) Tijdens het tweede gehoor wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat Gur Tepa geen deel is van de stad Kunduz maar erbuiten ligt, onder de fabriek die u reeds tijdens het eerste gehoor vermeldde (CGVS II, p. 2). Zelfs van iemand die elders zou zijn opgegroeid kan verwacht worden dat hij meer consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de plaats waar hij geboren is. Temeer omdat u beweerde dat u voor een korte periode naar uw geboortestreek zou zijn teruggekeerd en uw ouders nog steeds eigenaar zijn van een restaurant in de stad Kunduz (CGVS I, p. 12 en 13 en CGVS II, p. 11). Gevraagd naar omliggende dorpen van Gur Tepa noemde u Bacha Kalandar Baba, Charkharid en Zakheil (CGVs II, p. 2). Nergens in de op het CGVS beschikbare informatie is er echter een dorp genaamd Gur Tepa te vinden in de door u beschreven regio. Bovendien werd uw taskara afgeleverd in het dorp Gul Tepa. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw dorp Gur Tepa heet en niet Gul Tepa (CGVS II, p. 2). Toen u tot slot werd geconfronteerd werd met het feit dat op uw taskara in de ruimte waar het district dient ingevuld te worden het getal drie geschreven staat, hetgeen doet vermoeden dat hiermee een staddeel van Kunduz bedoeld wordt, wijzigde u opnieuw uw verklaringen over de ligging van uw geboortedorp en stelde u dat Gur Tepa in de stad zelf ligt (CGVS II, p. 3).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran bent opgegroeid, er school heeft gelopen en er nagenoeg uw ganse leven heeft doorgebracht.

Hoewel u tot het zevende jaar school zou gelopen hebben in Iran wist u niet eens bij benadering te zeggen in welke maand het schooljaar er begint (CGVS I, p.). U bleek zelfs de maanden van het Iraanse jaar niet te kennen. U kon immers maar twee Iraanse maanden, namelijk farvardin en ordibehesht, bij naam noemen (CGVS I, p. 7). Daarnaast legde u vage verklaringen af over het verblijfsdocument waarover u in Iran zou beschikt hebben. U stelde dat u een amayesh kaart had die door de autoriteiten werd afgenomen. U dacht dat uw laatste kaart, die door de autoriteiten zou zijn afgenomen, dateerde van de vijfde of zesde registratieronde. U kon dit echter niet met zekerheid zeggen (CGVS I, p. 8). Welke kleur deze kaart had wist u evenmin (CGVS II, p. 10). Na het tweede gehoor maakte uw raadsman een kopie over van een amayesh kaart met uw foto en uw naam, weliswaar Shah Masood in plaats van Masoud of Masaud. Het betreft echter een amayesh acht kaart en niet vijf of zes. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat zogenaamde 'prima facie recognised refugees' die in het bezit waren van een amayesh acht kaart vanaf 8 juni 2013 een afspraak kregen om hun kaart te vernieuwen. De anderen dienden zich, voor de hernieuwing van hun amayesh kaart, te melden tussen 8 juni 2013 en 7 oktober 2013. U verklaarde dat u in in de tweede maand van 1393 (21 april 2014 tot en met 21 mei 2014) werd gerepatrieerd naar Afghanistan, enkele dagen nadat uw amayesh kaart door de Iraans autoriteiten werd afgenomen (CGVS I, p. 8 t/m 10 en p.12). Gelet op bovenstaande informatie kan er dus aangenomen worden dat u op dat moment zou moeten beschikt hebben over een kaart afgeleverd of verlengd op basis van de negende registratieronde.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat het eveneens bevreemdend is dat u, hoewel u een aantal Iraans ordediensten kon noemen, nauwelijks iets wist te vertellen over de Sepah- e- Pasdaran (revolutionaire garde). U kon enkel zeggen dat het een groepering betreft, dat de bassidj bij hen hoort en dat ze hun eigen plaatsen hebben en niet in de stad komen (CGVS I, p. 10 en 11). Van iemand die in Iran is opgegroeid en er heeft school gelopen kan echter verwacht worden dat hij meer kan vertellen over een organisatie als de Sepah. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat de Sepah de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming van het Iraanse regime. Daarnaast vormen ze ook de belangrijkste economische machtsgroep. Treffend is ook dat u de volledige naam van de Bassidj (mobilisatie der verdrukten) niet kende. Gevraagd om meer te vertellen over deze organisatie kon u slechts vaagweg stellen dat het gangsters zijn, dat ze baarden hebben, dat ze Afghanen en vrouwen lastigvallen en 's nachts werken (CGVS I, p. 10). Dit laatste houdt trouwens helemaal geen steek. Gevraagd naar religieuze feestdagen in Iran antwoordde u eveneens vaagweg dat de dagen dat sjiitische imams stierven verlofdagen zijn maar u kon deze echter niet verder situeren in de tijd. Wanneer de dood van Khomeini herdacht wordt wist u evenmin (CGVS II, p. 7). Toen u gevraagd werd hoe de revolutiedag in Iran gevierd wordt antwoordde u

dat dit op 22 bahman is. Of bahman de tiende of de elfde maand is wist u echter niet met zekerheid te zeggen (CGVS II, p. 7). Van iemand die in Iran is opgegroeid en zelf verklaart dat hij zijn vluchtelingenkaart niet bij zich droeg omdat de politie hem niet kon onderscheiden van een Iraniër kan verwacht worden dat hij goed op de hoogte is van het reilen en zeilen binnen de Iraanse samenleving (CGVS I, p. 8).

Gevraagd of er ooit rellen plaatsvonden in Shiraz antwoordde u dat dit het geval was na de verkiezingen van het jaar 1388 (de verkiezingen van 2009). U voegde toe dat er jaarlijks manifestaties waren op 22 bahman. U kon geen enkele andere betoging of manifestatie noemen buiten bovengenoemde. Gevraagd of er voor of na dat jaar, nog protestmanifestaties waren geweest in Shiraz antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 11 en 12). Deze bewering strookt echter geenszins met de Iraanse realiteit. Zo waren er op 14 november 2011 en op 20 februari 2011 bijvoorbeeld ook protestmanifestaties in Shiraz naar aanleiding van de Arabische lente in Egypte en Tunesië. Hierbij werd met harde hand opgetreden door de Iraanse ordediensten. Op 8 maart van hetzelfde jaren braken eveneens rellen uit in verschillende steden in Iran, waaronder Shiraz, toen mensen op straat kwamen naar aanleiding van internationale vrouwendag. In de herfst van 2014 kwamen studenten in Shiraz op straat om hun ongenoegen te uiten over de zogenaamde 'acid attacks' waarvan Iraanse vrouwen het slachtoffer waren geworden. In 2008 kwamen werknemers van de 'Iran Telecommunications Industry' in Shiraz op straat omdat ze al gedurende vijf maanden niet betaald waren. Ook dit ging gepaard met een gewelddadig optreden van de oproerpolitie. Ook in juni 2007 waren er rellen nadat de overheid had beslist om de benzine te rantsoeneren. Hierbij werden benzinestations en overheidsbanken in brand gestoken. Bovendien beweerde u verkeerdelijk dat de rellen na de presidentsverkiezingen van 1388 slechts twee of drie dagen duurden (CGVS II, p. 12). Bovenstaande doet opnieuw vermoeden dat u bepaalde feitelijkheden over Iran gewoon van buiten hebt geleerd.

Toen u op het einde van het tweede gehoor de kans kreeg om nog meer te vertellen over uw leven als Afghaan in Iran wist u niet meer te zeggen dan dat u kon antwoorden op vragen. Toen de vraag nog eens herhaald werd antwoordde u dat alle Afghanen in Iran psychologische problemen hebben, beledigd worden en psychologisch onder druk staan (CGVS II, p. 12). Dit zijn geen doorleefde verklaringen over het land waar u zou zijn opgegroeid. Toen er verder gevraagd werd om te vertellen over de door u aangehaalde beledigingen kon u enkel een algemene opsomming geven van plaatsen waar Afghanen niet mogen werken. U voegde hieraan toe dat ze geen recht hebben op gezondheidszorg en dat de schooldirectie niet tussenkwam wanneer Afghanen geslagen of beledigd werden (CGVS II, p. 12). Toen u er uiteindelijk op werd aangedrongen dat u over een persoonlijke ervaring diende te vertellen stelde u dat u tijdens een gevecht in de broodjeszaak waar u werkte op uw hoofd had geslagen, gewond raakte en twaalf tot dertien hechtingen had. Na het tweede gehoor maakte u via uw raadsman echter een attest over van een Iraans wetsdokter op uw naam dd. 28/07/1391 (19 oktober 2012), een klacht die u indiende bij de politie dd. 27/07/1391 (18 oktober 2012) en een ziekenhuisfactuur dd. 27/07/1391 (18 oktober 2012). Het is uiterst bevreemdend dat u hier op het CGVS geen enkele melding van maakte. Dit temeer omdat er tijdens het eerste gehoor expliciet en tot tweemaal toe gevraagd werd of u in Iran beschikte over andere documenten buiten een vluchtelingenkaart en schoolattesten (CGVS I, p. 8).

Het feit dat u naast het Pashtou ook het Farsi machtig bent kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het loutere feit dat u Farsi kan praten toont op zich niet aan dat u sinds uw prille kindertijd onafgebroken in Iran en niet in Afghanistan zou hebben gewoond. Waar, in welke omstandigheden en met welke bedoeling u zich het Farsi dialect van de Perzische taal heeft eigen gemaakt kan niet worden vastgesteld.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw familiale situatie evenmin geloofwaardig zijn. Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat twee van uw broers Ali Reza en Mohammad Reza zouden heten (CGVS I, p. 4). De beschikbare informatie geeft immers aan dat de naam Reza vooral gebruikt wordt door sjiïeten en Iraniërs. Daar u verklaart uit een Afghaanse soennitische Pashtoun familie te stammen, doet dit dan ook vragen rijzen over de door u opgegeven namen van uw familieleden. Bovendien stelde u daarnaast dat u al sinds uw geboorte zou zijn uitgehuwelijkt hetgeen er op wijst dat u afkomstig bent uit een conservatieve, traditionele familie (CGVS I, p. 14 en 15). Dat u als telg uit een Pashtoun familie woonachtig in een land als Iran waar de strafmaat voor seksuele betrekkingen buiten het huwelijk zeer hoog ligt het risico zou nemen om seks te hebben met een buurmeisje in haar ouderlijke woning in een ruimte waar de deur niet op slot kan is niet geloofwaardig (CGVS I, p. 15). Bovendien bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn van het lot van uw buurmeisje Soheila met wie u een seksuele relatie zou hebben gehad. U stelde dat ze zwaar geslagen werd door haar familie maar of ze bijvoorbeeld nog bij haar familie woonde wist u niet (CGVS I, p. 15 en 16). Er kan echter verwacht worden dat u voor uw vertrek uit Iran pogingen zou hebben gedaan om dit te weten te komen al was het maar via vrienden. Zo beschikte u in Iran bijvoorbeeld over een facebookaccount (CGVS I, p. 15).

Verder verklaarde u ook dat het onmogelijk was voor u om documenten uit Iran te laten overmaken en dit omdat u geen contact hebt met uw familie (CGVS II, 13). Uw vader zou u immers verstoten hebben en u zou door de dorpsoudsten in Afghanistan veroordeeld zijn tot steniging (CGVS I, p. 5 en p. 14 t/m 16). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u na het tweede gehoor plots tal van kopieën van documenten uit Iran kon voorleggen waaronder een kopie van een foto van de amayesh kaart van uw vader alsook een kopie van diens taskara.

De overige door u voorgelegde Iraanse en Afghaanse documenten kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen, integendeel. Zo strookt de inhoud van een aantal van deze documenten niet met de inhoud van het administratieve dossier. Zo stelde u, zoals hierboven reeds vermeld, dat uw laatste vluchtelingenkaart werd afgenomen en dat u geen nieuwe kon verkrijgen. Deze laatste kaart was volgens u afgeleverd op basis van de 'amayesh' registratieronde vijf of zes. De kopie van de kaart op uw naam die aan ons werd overgemaakt werd echter uitgereikt op basis van registratieronde nummer acht. Bovendien komt de geboortedatum die vermeld wordt op uw kaart namelijk 02/01/1370 (22 maart 1991), niet overeen met de gegevens op uw taskara. Hierop staat immers vermeld dat u 17 jaar was in het jaar 1393 (2014/2015), hetgeen betekent dat u geboren zou zijn in het jaar 1376 (1997/1998). Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat in Iran en Afghanistan dezelfde kalender wordt gebruikt, enkel de namen van de maanden verschillen. Betreffende de kopie van de lidkaart van de partij Hezbe Wahdat op naam van uw vader dient opgemerkt te worden dat deze partij een coalitie was van sjiitische verzetsbewegingen. Ze wierf haar leden onder de grote minderheidsgroep van de sjiitische Hazara. Volgens uw verklaringen zijn jullie echter Pashtoun van origine en soenniet. Dat uw vader lid zou zijn van dergelijke partij houdt dan ook weinig steek. Betreffende de lidkaart van Harakat Inqelab Islami, eveneens op naam van uw vader, dient opgemerkt te worden dat het logo op deze kaart toebehoort aan een andere partij, namelijk Hezbe Islami. Naast alle bovenvermelde argumenten dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Tot slot is het uiterst bevreemdend dat u een attest voorlegde waaruit blijkt dat een zekere Muradi Fatima ingeschreven is aan de faculteit verpleegkunde voor het academiejaar 1394 (2015/2016). Dit lijkt geen enkel verband te houden met enig element in uw administratief dossier en doet dan ook verdere vragen rijzen over het door u voorgelegde pakket documenten.

Betreffende de Belgische medische attesten die u voorlegde ter staving van uw voorgehouden psychische problematiek dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit deze attesten blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. In verband met het attest van psycholoog Paul Jaques dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het attest van het Sint Jansziekenhuis dd. 2 juni 2015 wordt verklaard dat u zich aanmeldde bij de spoeddienst en verklaarde dat u medicatie had ingenomen omdat u wilde sterven. U was echter bij bewustzijn en had onder andere een normale bloeddruk. U werd niet gehospitaliseerd maar mocht terugkeren naar huis. Uit het attest blijkt niet dat er buiten onderzoeken enige andere medische handelingen dienden te worden verricht. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België noch aan uw voorgehouden familiale situatie. Daardoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België.

U werd tijdens beide gehoren op de zetel van het CGVS dd. 8 oktober 2015 en 3 november 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het tweede gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS II, p. 13 en 15). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

vreemdelingenwet), van artikel 4, § 3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 27 van “*het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “*de algemene motiveringsplicht*”, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het recht om te worden gehoord, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De Raad stelt vast dat verzoeker ter terechtzitting van 2 september 2016 een aanvullende nota neerlegt waarin hij enerzijds nieuwe elementen aanbrengt en anderzijds repliceert op de nota van de verwerende partij van 1 juni 2016.

Er dient in dit verband te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van de voormelde aanvullende nota blijkt dat verzoeker inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt als repliek op de verweernota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Gelet op artikel 39/76 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers aanvullende nota van 2 september 2016 slechts in aanmerking genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat nagenoeg alle elementen die verzoeker in voormelde aanvullende nota presenteert als zijnde een repliek op de argumentatie ontwikkeld in de verweernota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betrekking hebben op vaststellingen die reeds in de bestreden beslissing werden gemaakt en gebaseerd zijn op, enerzijds, de gehoorverslagen aanwezig in het administratief dossier, en, anderzijds, nieuwe, bij de aanvullende nota gevoegde informatie die blijkens de publicatiedatum reeds beschikbaar was op datum van het indienen van het verzoekschrift. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze laatstgenoemde informatie nieuwe elementen zouden zijn in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet en dat verzoeker zijn betoog gesteund op deze informatie niet reeds kon ontwikkelen in zijn verzoekschrift.

Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten evenwel, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. Te dezen toont verzoeker dan ook niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van voormelde elementen niet reeds bestond op het ogenblik dat de verzoekende partij het verzoekschrift

heeft ingediend. Het door verzoeker in de aanvullende nota ontwikkelde middel is in de aangegeven mate dan ook laattijdig.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal stelde terecht het volgende vast:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS I, p. 1 en CGVS II, p. 1), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België noch aan uw voorgehouden familiale situatie. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet

aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u inconsistent en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw oorspronkelijke beweerde regio van herkomst.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u hierover dat u afkomstig bent uit Gul Tepa, een subdorp is van het dorp Zarkharid (Verklaring DVZ, vraag 10, p. 4). Op het CGVS verklaarde u echter dat u afkomstig bent uit Gur Tepa en ontkende u expliciet dat het een subdorp zou zijn van Zarkharid. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ antwoordde u dat ze u naar de omliggende dorpen vroegen (CGVS I, p. 2 en 3). Dit kan echter niet als uitleg worden aanvaard gezien er door de DVZ expliciet genoteerd werd dat u verklaarde dat Gul Tepa een subdorp is van Zarkharid. Gevraagd om Gur Tepa te situeren antwoordde u aanvankelijk dat het een dorp is dichtbij de stad Kunduz en dat het deel uitmaakt van de stad Kunduz. Toen u nogmaals gevraagd werd of Gur Tepa een dorp is of een deel van de stad Kunduz antwoordde u dat het een deel is van de stad Kunduz en dat het gelegen is aan de achterkant van een fabriek genaamd Speen Zar (CGVS I, p. 3) Tijdens het tweede gehoor wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat Gur Tepa geen deel is van de stad Kunduz maar erbuiten ligt, onder de fabriek die u reeds tijdens het eerste gehoor vermeldde (CGVS II, p. 2). Zelfs van iemand die elders zou zijn opgegroeid kan verwacht worden dat hij meer consistente verklaringen zou kunnen afleggen over de plaats waar hij geboren is. Temeer omdat u beweerde dat u voor een korte periode naar uw geboortestreek zou zijn teruggekeerd en uw ouders nog steeds eigenaar zijn van een restaurant in de stad Kunduz (CGVS I, p. 12 en 13 en CGVS II, p. 11). Gevraagd naar omliggende dorpen van Gur Tepa noemde u Bacha Kalandar Baba, Charkharid en Zakheil (CGVs II, p. 2). Nergens in de op het CGVS beschikbare informatie is er echter een dorp genaamd Gur Tepa te vinden in de door u beschreven regio. Bovendien werd uw taskara afgeleverd in het dorp Gul Tepa. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw dorp Gur Tepa heet en niet Gul Tepa (CGVS II, p. 2). Toen u tot slot werd geconfronteerd werd met het feit dat op uw taskara in de ruimte waar het district dient ingevuld te worden het getal drie geschreven staat, hetgeen doet vermoeden dat hiermee een staddeel van Kunduz bedoeld wordt, wijzigde u opnieuw uw verklaringen over de ligging van uw geboortedorp en stelde u dat Gur Tepa in de stad zelf ligt (CGVS II, p. 3).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in Iran bent opgegroeid, er school heeft gelopen en er nagenoeg uw ganse leven heeft doorgebracht.

Hoewel u tot het zevende jaar school zou gelopen hebben in Iran wist u niet eens bij benadering te zeggen in welke maand het schooljaar er begint (CGVS I, p.). (...) Daarnaast legde u vage verklaringen af over het verblijfsdocument waarover u in Iran zou beschikt hebben. U stelde dat u een amayesh kaart had die door de autoriteiten werd afgenomen. U dacht dat uw laatste kaart, die door de autoriteiten zou zijn afgenomen, dateerde van de vijfde of zesde registratieronde. U kon dit echter niet met zekerheid zeggen (CGVS I, p. 8). Welke kleur deze kaart had wist u evenmin (CGVS II, p. 10). Na het tweede gehoor maakte uw raadsman een kopie over van een amayesh kaart met uw foto en uw naam, (...). Het betreft echter een amayesh acht kaart en niet vijf of zes. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat zogenaamde 'prima facie recognised refugees' die in het bezit waren van een amayesh acht kaart vanaf 8 juni 2013 een afspraak kregen om hun kaart te vernieuwen. De anderen dienden zich, voor de hernieuwing van hun amayesh kaart, te melden tussen 8 juni 2013 en 7 oktober 2013. U verklaarde dat u in in de tweede maand van 1393 (21 april 2014 tot en met 21 mei 2014) werd gerepatrieerd naar Afghanistan, enkele dagen nadat uw amayesh kaart door de Iraans autoriteiten werd afgenomen (CGVS I, p. 8 t/m 10 en p.12). Gelet op bovenstaande informatie kan er dus aangenomen worden dat u op dat moment zou moeten beschikt hebben over een kaart afgeleverd of verlengd op basis van de negende registratieronde.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat het eveneens bevreemdend is dat u, hoewel u een aantal Iraans ordediensten kon noemen, nauwelijks iets wist te vertellen over de Sepah- e- Pasdaran (revolutionaire garde). U kon enkel zeggen dat het een groepering betreft, dat de bassidj bij hen hoort en dat ze hun eigen plaatsen hebben en niet in de stad komen (CGVS I, p. 10 en 11). Van iemand die in Iran is opgegroeid en er heeft school gelopen kan echter verwacht worden dat hij meer kan vertellen over een organisatie als de Sepah. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat de Sepah de machtigste veiligheids- en militaire organisatie is die verantwoordelijk is voor de bescherming

van het Iraanse regime. Daarnaast vormen ze ook de belangrijkste economische machtsgroep. Treffend is ook dat u de volledige naam van de Bassidj (mobilisatie der verdrukten) niet kende. Gevraagd om meer te vertellen over deze organisatie kon u slechts vaagweg stellen dat het gangsters zijn, dat ze baarden hebben, dat ze Afghanen en vrouwen lastigvallen en 's nachts werken (CGVS I, p. 10). Dit laatste houdt trouwens helemaal geen steek. Gevraagd naar religieuze feestdagen in Iran antwoordde u eveneens vaagweg dat de dagen dat sjiitische imams stierven verlofdagen zijn maar u kon deze echter niet verder situeren in de tijd. Wanneer de dood van Khomeini herdacht wordt wist u evenmin (CGVS II, p. 7). Toen u gevraagd werd hoe de revolutiedag in Iran gevierd wordt antwoordde u dat dit op 22 bahman is. Of bahman de tiende of de elfde maand is wist u echter niet met zekerheid te zeggen (CGVS II, p. 7). Van iemand die in Iran is opgegroeid en zelf verklaart dat hij zijn vluchtelingenkaart niet bij zich droeg omdat de politie hem niet kon onderscheiden van een Iraniër kan verwacht worden dat hij goed op de hoogte is van het reilen en zeilen binnen de Iraanse samenleving (CGVS I, p. 8).

Gevraagd of er ooit rellen plaatsvonden in Shiraz antwoordde u dat dit het geval was na de verkiezingen van het jaar 1388 (de verkiezingen van 2009). U voegde toe dat er jaarlijks manifestaties waren op 22 bahman. U kon geen enkele andere betoging of manifestatie noemen buiten bovengenoemde. Gevraagd of er voor of na dat jaar, nog protestmanifestaties waren geweest in Shiraz antwoordde u ontkennend (CGVS II, p. 11 en 12). Deze bewering strookt echter geenszins met de Iraanse realiteit. (...) Op 8 maart van hetzelfde jaren braken eveneens rellen uit in verschillende steden in Iran, waaronder Shiraz, toen mensen op straat kwamen naar aanleiding van internationale vrouwendag. In de herfst van 2014 kwamen studenten in Shiraz op straat om hun ongenoegen te uiten over de zogenaamde 'acid attacks' waarvan Iraanse vrouwen het slachtoffer waren geworden. In 2008 kwamen werknemers van de 'Iran Telecommunications Industry' in Shiraz op straat omdat ze al gedurende vijf maanden niet betaald waren. Ook dit ging gepaard met een gewelddadig optreden van de oproerpolitie. Ook in juni 2007 waren er rellen nadat de overheid had beslist om de benzine te rantsoeneren. Hierbij werden benzinestations en overheidsbanken in brand gestoken. Bovendien beweerde u verkeerdelijk dat de rellen na de presidentsverkiezingen van 1388 slechts twee of drie dagen duurden (CGVS II, p. 12). Bovenstaande doet opnieuw vermoeden dat u bepaalde feitelijkheden over Iran gewoon van buiten hebt geleerd.

Toen u op het einde van het tweede gehoor de kans kreeg om nog meer te vertellen over uw leven als Afghaan in Iran wist u niet meer te zeggen dan dat u kon antwoorden op vragen. Toen de vraag nog eens herhaald werd antwoordde u dat alle Afghanen in Iran psychologische problemen hebben, beledigd worden en psychologisch onder druk staan (CGVS II, p. 12). Dit zijn geen doorleefde verklaringen over het land waar u zou zijn opgegroeid. Toen er verder gevraagd werd om te vertellen over de door u aangehaalde beledigingen kon u enkel een algemene opsomming geven van plaatsen waar Afghanen niet mogen werken. U voegde hieraan toe dat ze geen recht hebben op gezondheidszorg en dat de schooldirectie niet tussenkwam wanneer Afghanen geslagen of beledigd werden (CGVS II, p. 12). Toen u er uiteindelijk op werd aangedrongen dat u over een persoonlijke ervaring diende te vertellen stelde u dat u tijdens een gevecht in de broodjeszaak waar u werkte op uw hoofd had geslagen, gewond raakte en twaalf tot dertien hechtingen had. Na het tweede gehoor maakte u via uw raadsman echter een attest over van een Iraans wetsdokter op uw naam dd. 28/07/1391 (19 oktober 2012), een klacht die u indiende bij de politie dd. 27/07/1391 (18 oktober 2012) en een ziekenhuisfactuur dd. 27/07/1391 (18 oktober 2012). Het is uiterst bevreemdend dat u hier op het CGVS geen enkele melding van maakte. Dit temeer omdat er tijdens het eerste gehoor expliciet en tot tweemaal toe gevraagd werd of u in Iran beschikte over andere documenten buiten een vluchtelingenkaart en schoolattesten (CGVS I, p. 8).

Het feit dat u naast het Pashtou ook het Farsi machtig bent kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Het loutere feit dat u Farsi kan praten toont op zich niet aan dat u sinds uw prille kindertijd onafgebroken in Iran en niet in Afghanistan zou hebben gewoond. Waar, in welke omstandigheden en met welke bedoeling u zich het Farsi dialect van de Perzische taal heeft eigen gemaakt kan niet worden vastgesteld.

Daarnaast dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen over uw familiale situatie evenmin geloofwaardig zijn. Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat twee van uw broers A.(...) Reza en M.(...) Reza zouden heten (CGVS I, p. 4). De beschikbare informatie geeft immers aan dat de naam Reza vooral gebruikt wordt door sjiieten en Iraniërs. Daar u verklaart uit een Afgaanse soennitische Pashtoun familie te stammen, doet dit dan ook vragen rijzen over de door u opgegeven namen van uw familieleden. Bovendien stelde u daarnaast dat u al sinds uw [kindertijd] zou zijn uitgehuwelijkt hetgeen

er op wijst dat u afkomstig bent uit een conservatieve, traditionele familie (CGVS I, p. 14 en 15). Dat u als telg uit een Pashtoun familie woonachtig in een land als Iran waar de strafmaat voor seksuele betrekkingen buiten het huwelijk zeer hoog ligt het risico zou nemen om seks te hebben met een buurmeisje in haar ouderlijke woning in een ruimte waar de deur niet op slot kan is niet geloofwaardig (CGVS I, p. 15). Bovendien bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn van het lot van uw buurmeisje Soheila met wie u een seksuele relatie zou hebben gehad. U stelde dat ze zwaar geslagen werd door haar familie maar of ze bijvoorbeeld nog bij haar familie woonde wist u niet (CGVS I, p. 15 en 16). Er kan echter verwacht worden dat u voor uw vertrek uit Iran pogingen zou hebben gedaan om dit te weten te komen al was het maar via vrienden. Zo beschikte u in Iran bijvoorbeeld over een facebookaccount (CGVS I, p. 15).

Verder verklaarde u ook dat het onmogelijk was voor u om documenten uit Iran te laten overmaken en dit omdat u geen contact hebt met uw familie (CGVS II, 13). Uw vader zou u immers verstoten hebben en u zou door de dorpsoudsten in Afghanistan veroordeeld zijn tot steniging (CGVS I, p. 5 en p. 14 t/m 16). Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u na het tweede gehoor plots tal van kopieën van documenten uit Iran kon voorleggen waaronder een kopie van een foto van de amayesh kaart van uw vader alsook een kopie van diens taskara.

De overige door u voorgelegde Iraanse en Afgaanse documenten kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen, integendeel. Zo strookt de inhoud van een aantal van deze documenten niet met de inhoud van het administratieve dossier. Zo stelde u, zoals hierboven reeds vermeld, dat uw laatste vluchtelingenkaart werd afgenomen en dat u geen nieuwe kon verkrijgen. Deze laatste kaart was volgens u afgeleverd op basis van de 'amayesh' registratieronde vijf of zes. De kopie van de kaart op uw naam die aan ons werd overgemaakt werd echter uitgereikt op basis van registratieronde nummer acht. Bovendien komt de geboortedatum die vermeld wordt op uw kaart namelijk 02/01/1370 (22 maart 1991), niet overeen met de gegevens op uw taskara. Hierop staat immers vermeld dat u 17 jaar was in het jaar 1393 (2014/2015), hetgeen betekent dat u geboren zou zijn in het jaar 1376 (1997/1998). Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat in Iran en Afghanistan dezelfde kalender wordt gebruikt, enkel de namen van de maanden verschillen. Betreffende de kopie van de lidkaart van de partij Hezbe Wahdat op naam van uw vader dient opgemerkt te worden dat deze partij een coalitie was van sjiitische verzetsbewegingen. Ze wierf haar leden onder de grote minderheidsgroep van de sjiitische Hazara. Volgens uw verklaringen zijn jullie echter Pashtoun van origine en soenniet. Dat uw vader lid zou zijn van dergelijke partij houdt dan ook weinig steek. Betreffende de lidkaart van Harakat Inqelab Islami, eveneens op naam van uw vader, dient opgemerkt te worden dat het logo op deze kaart toebehoort aan een andere partij, namelijk Hezbe Islami. Naast alle bovenvermelde argumenten dient te worden opgemerkt dat uit de op het CGVS aanwezige informatie blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas. Uit dezelfde informatie blijkt tevens dat dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Tot slot is het uiterst bevreemdend dat u een attest voorlegde waaruit blijkt dat een zekere Muradi Fatima ingeschreven is aan de faculteit verpleegkunde voor het academiejaar 1394 (2015/2016). Dit lijkt geen enkel verband te houden met enig element in uw administratief dossier en doet dan ook verdere vragen rijzen over het door u voorgelegde pakket documenten.

Betreffende de Belgische medische attesten die u voorlegde ter staving van uw voorgehouden psychische problematiek dient vooreerst opgemerkt te worden dat nergens uit deze attesten blijkt dat u niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. In verband met het attest van psycholoog Paul Jaques dient te worden opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. In het attest van het Sint Jansziekenhuis dd. 2 juni 2015 wordt verklaard dat u zich aanmeldde bij de spoeddienst en verklaarde dat u medicatie had ingenomen omdat u wilde sterven. U was echter bij bewustzijn en had onder andere een normale bloeddruk. U werd niet gehospitaliseerd maar mocht terugkeren naar huis. Uit het attest blijkt niet dat er buiten onderzoeken enige andere medische handelingen dienden te worden verricht. Medische problemen op zich houden tevens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de

beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België noch aan uw voorgehouden familiale situatie. Daardoor kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. (...)

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Volgens verzoeker stelt de bestreden beslissing dat hij onvoldoende heeft meegewerkt. Verzoeker is echter van mening dat hij wel degelijk heeft meegewerkt aan zijn procedure en dat er *in casu* wel degelijk meer dan voldoende elementen zijn om vast te stellen dat hij de nodige inspanning heeft geleverd om zijn nationaliteit en zijn werkelijke verblijfplaatsen voor zijn komst naar België aan te tonen. Verzoeker meent dat het in werkelijkheid het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dat zijn medewerkingsplicht geschonden heeft. Verzoeker werd twee keer gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker heeft na de twee gehoren op 19 november 2015 een aantal documenten overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de uitdrukkelijke vraag om bij twijfel een bijkomend gehoor te organiseren. Verzoeker is van mening dat, gezien de neerlegging van verschillende relevante stukken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bijkomend gehoor had moeten organiseren alvorens een beslissing te nemen. Verzoeker stelt dat hij zo de mogelijkheid zou hebben gekregen om enige uitleg te geven over de door hem voorgelegde stukken. Volgens verzoeker raken deze documenten de kern van zijn asielrelaas en zijn ze verifieerbaar. Verzoeker is van mening dat het feit dat hij de documenten heeft overgemaakt aantoonde dat hij heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht. Verzoeker verwijst naar artikel 41 van het Handvest waarin staat dat iedereen het recht heeft te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Verzoeker verwijst in dit kader tevens naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, met betrekking tot de rechten van verdediging en de medewerkingsplicht die op de asielinstanties rust.

Waar verzoeker stelt dat hij na twee keer gehoord te zijn door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog een derde keer zou moeten zijn opgeroepen om meer uitleg te geven over de door hem na het tweede gehoor voorgelegde documenten, merkt de Raad vooreerst op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins verplicht is om een tweede gehoor, laat staan een derde gehoor te organiseren. Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze het organiseren van een derde gehoor van invloed zou zijn geweest op de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name de erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 6, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) bepaalt slechts: "*De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor*". De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft een discretionaire bevoegdheid om een tweede gehoor te organiseren indien hij dit nodig acht om nadere inlichtingen te verwerven die kunnen leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging. Waar verzoeker meent dat hij wel aan de medewerkingsplicht zou hebben voldaan aangezien hij documenten heeft neergelegd – weliswaar na het tweede gehoor – merkt de Raad op dat verzoeker hierbij volledig voorbij gaat aan de motivering van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers vastgesteld dat verzoeker niet aan zijn plicht tot medewerking heeft voldaan, aangezien hij geen duidelijk zicht heeft geboden op zijn beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België noch op zijn voorgehouden familiale situatie. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming door verzoeker. De Raad wijst erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for*

Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht omdat hij verzoeker niet heeft gehoord over de documenten die hij heeft neergelegd, wijst de Raad verzoeker erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen van de bestreden beslissing rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, kan niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal verzoeker nog eens had moeten ondervragen over de bijkomende documenten. Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoeker de mogelijkheid had om in zijn verzoekschrift inhoudelijke toelichting te geven bij de documenten die hij na zijn tweede gehoor heeft neergelegd, maar dat hij nagelaten heeft dit te doen.

Verzoeker meent dat de door hem neergelegde documenten – waarnaar verwezen wordt in het feitenrelaas van de bestreden beslissing – niet zijn onderzocht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker stelt dat de authenticiteit van de documenten wordt betwist omdat het gemakkelijk is om vervalste documenten te krijgen in Afghanistan en omdat er veel valse Iraanse documenten in omloop zijn. Er zijn volgens verzoeker geen onderzoeksdaden gesteld naar deze documenten. Volgens verzoeker had het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij enige twijfel contact moeten opnemen met UNHCR om de authenticiteit van de voorgelegde documenten (vluchtelingenkaarten van UNHCR) na te gaan. Verzoeker verwijst hiervoor naar artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG. Verzoeker meent nog dat onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 13 van het EVRM een gedegen onderzoek van alle relevante stukken die kunnen wijzen op vervolging of een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling verplicht is. Volgens verzoeker dient de verwerende partij hieromtrent motieven op te nemen. Hij verwijst in dezen naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker stelt nog dat de authenticiteit van de Iraanse documenten ook in vraag gesteld wordt, enkel door de verwijzing naar een algemeen document uit 2013 dat naar de mogelijkheden verwijst tot het verkrijgen van valse documenten. Verzoeker verwijt de verwerende partij geen onderzoeksdaden te hebben gesteld naar deze documenten, hoewel uit het administratieve dossier blijkt dat zij documenten regelmatig voorlegt aan twee vertrouwensadvocaten in Iran. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom dit *in casu* niet is gebeurd. Verzoeker meent nog dat het feit dat hij het registratienummer van de vluchtelingenkaart niet kende, geen argument is om te stellen dat de voorgelegde documenten niet authentiek zouden zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd waarom de door verzoeker neergelegde stukken zijn geloofwaardigheid niet herstellen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering rond de stukken die verzoeker heeft neergelegd niet beperkt is tot de opmerking dat documenten gemakkelijk kunnen vervalst worden in Afghanistan en in Iran, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift suggereert. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat de inhoud van een aantal van de door verzoeker neergelegde stukken niet overeenkomt met de inhoud van het administratieve dossier. Het feit dat verzoeker na zijn tweede gehoor meerdere documenten neerlegt ter staving van zijn verblijf in Iran kan bovendien niet in overeenstemming worden gebracht met het feit dat hij hier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele melding van maakte, hoewel hij tijdens zijn eerste gehoor expliciet en tot tweemaal toe gevraagd werd of hij in Iran beschikte over andere documenten behalve een vluchtelingenkaart en schoolattesten (stuk 10, gehoorverslag, p. 8), en hij bovendien tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat het niet mogelijk was documenten uit Iran te laten overmaken omdat hij geen contact meer zou hebben met zijn familie (stuk 7, gehoorverslag, p. 13). De Raad wijst er bijkomend op dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat de documenten die ter staving van deze verklaringen worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie

heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Uit dezelfde informatie blijkt dat er heel wat valse Iraanse documenten in omloop zijn. Frauduleuze documenten kunnen zowel in Iran als in Europa tegen betaling worden verkregen. Verzoekers bewering als zou zijn Afghaanse *taskara* door zijn vader zijn bekomen opdat verzoeker zeker niet zou kunnen werken bij het Afghaanse nationale leger, is louter *post factum* en weerlegt noch verklaart de vaststelling dat de daarop weergegeven geboortedatum niet overeenstemt met deze vermeld op verzoekers vluchtelingenkaart. Bij de aanvullende nota (stukken 21 – 27) die hij ter terechtzitting neerlegt, voegt verzoeker de beëdigde vertalingen van een aantal documenten die reeds eerder werden neergelegd. Verzoeker toont echter niet aan dat uit deze vertalingen elementen blijken die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker buiten de Belgische medische documenten, geen enkel origineel document, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Uit het argument dat het attest inzake Muradi Fatima per vergissing door het Iraanse internetcafe werd toegevoegd aan het pakket van documenten die verzoekers moeder wenste te mailen naar verzoeker, blijkt enkel dat verzoeker niet de moeite heeft genomen om het pakket documenten zelf te bekijken alvorens deze neer te leggen in het kader van zijn asielprocedure. Van een asielzoeker kan echter worden verwacht dat hij weet welke documenten hij neerlegt in het kader van zijn asielprocedure en zich terdege bewust is van hun inhoud.

Verzoeker meent dat er geen rekening is gehouden met zijn zeer kwetsbaar profiel. Verzoeker somt een aantal punten op waarom hij van mening is dat hij een kwetsbaar profiel heeft. Bovendien verwijst verzoeker naar de psychische klachten die hij heeft en naar het door hem neergelegde medisch attest waaruit een diagnose van onder andere PTSS naar voren komt. Verzoeker verwijst tevens naar het medisch attest van zijn psycholoog. Volgens verzoeker kan hieruit worden afgeleid dat er geen al te hoog kennisniveau van hem verwacht mag worden en moest het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook de verwachtingen met betrekking tot de kennis van verzoeker grondig bijstellen. Verzoeker meent dat de hem gestelde vragen op het eerste gezicht niet aangepast lijken aan zijn profiel. Verzoeker meent ook nog dat zijn psychologische toestand een invloed kan hebben op de weergave van zijn asielrelaas en op zijn geheugen, wat trouwens zou worden bevestigd in de literatuur. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening diende te houden met zijn persoonlijke omstandigheden en kwetsbare profiel. Verzoeker verwijst hiervoor naar de artikelen 4 en 23 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. Verzoeker haalt een studie van UNHCR aan die stelt dat de individuele en de contextuele omstandigheden in overweging moeten worden genomen bij het onderzoek van elke asielaanvraag. Zowel uit de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als uit de rechtspraak van de Raad blijkt volgens verzoeker dat depressie en PTSS vaak voorkomen bij personen die het slachtoffer waren van een traumatische gebeurtenis. Verzoeker wenst op te merken dat een continue blootstelling aan traumatische verhalen en uitgebreide uiteenzettingen in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de indruk kan wekken dat verzoeker geen problemen ondervindt, terwijl de realiteit anders is. Verzoeker meent ten slotte dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet onkundig kan verklaren met betrekking tot het Iraanse vluchtelingenbeleid. Hij verwijst naar een rapport van de International Crisis Group en naar andere objectieve bronnen die de precaire situatie van Afghaanse vluchtelingen in Iran zouden bevestigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat er geen rekening zou zijn gehouden met het specifieke profiel dat hij voorhoudt. Verzoeker werd blijkens het administratief dossier tijdens zijn beide horen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ondervraagd over zijn voorgehouden verblijf in Iran. Het loutere feit dat verzoeker in Iran verbleven heeft, maakt van verzoeker bovendien niet automatisch een kwetsbaar profiel, zoals verzoeker lijkt te suggereren. Verzoeker toont het causaal verband ook niet aan, doch beperkt zich tot de opsomming van een aantal aspecten uit zijn asielrelaas en algemeenheden zoals het Iraanse vluchtelingenbeleid. De elementen die verzoeker aanhaalt en waaruit volgens verzoeker *“een zeker beeld van het profiel van verzoeker naar voren komt”*, tonen echter niet aan dat verzoeker een bepaald profiel heeft waaruit *ipso facto* volgt dat hij geen coherente of duidelijke verklaringen zou kunnen afleggen. Waar verzoeker meent dat er geen

rekening zou zijn gehouden met de psychische problemen die hij zou hebben ondervonden, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat er wel degelijk rekening is gehouden met dit element. Immers, in de bestreden beslissing is vastgesteld dat uit de medische attesten niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op een normale wijze een gehoor af te leggen. Het attest dat is opgemaakt door de psycholoog van verzoeker bevat een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent alsook de mogelijke oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het ziektebeeld. In het medisch attest van 2 juni 2015 wordt verklaard dat verzoeker zich heeft aangemeld bij de spoeddienst en dat hij heeft verklaard dat hij medicatie had ingenomen omdat hij wilde sterven. Het uitgevoerde klinisch onderzoek heeft volgens dit attest geen symptomen aan het licht gebracht en verzoeker werd niet gehospitaliseerd. Uit deze medische attesten, noch uit overige stukken die verzoeker dienaangaande neerlegt, kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen over zijn verblijfplaatsen of over zijn asielmotieven omwille van redenen van psychische aard.

Verzoeker stelt dat hij een groot deel van zijn leven in Iran heeft gewoond en maar zeer kort in Kunduz heeft verbleven. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook zijn verwachtingen aangaande de kennis van Kunduz grondig diende bij te stellen. Hij meent tevens dat uit zijn gehoorverslagen blijkt dat hij toch vrij vlot kon vertellen over zijn voorgehouden regio van herkomst. Verzoeker somt op wat hij wel wist te vertellen en meent dat daaruit blijkt dat hij toch wel doorleefde verklaringen heeft afgelegd. Hij stelt dat *“(h)et feit dat de verwerende partij het niet goed kan situeren (...) nog geen reden (is) om te besluiten dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn”*. Volgens verzoeker is de informatie die hij verschaftte meer dan voldoende voor iemand die minder dan één maand in zijn regio heeft verbleven. De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en van mening is dat hij zijn herkomst uit het dorp Gur Tepa in de provincie Kunduz wel heeft aangetoond. Verzoeker doet hiermee evenwel geen afbreuk aan de hoger weergegeven concrete vaststellingen met betrekking tot zijn kennis van zijn voorgehouden geboortedorp, noch aan de daarop gebaseerde conclusie dat verzoeker dermate inconsistente en zelfs tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd dat aan zijn oorspronkelijke herkomst uit het dorp Gur Tepa in de provincie Kunduz geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker stelt volkomen verbaasd te zijn dat de verwerende partij zijn lang verblijf in Iran betwist. Hij meent dat uit de twee gehoorverslagen duidelijk blijkt dat hij voor een Afghaanse vluchteling in Iran wél voldoende informatie heeft kunnen geven en zijn zeer lange verblijf in Iran heeft kunnen aantonen. Hij meent tevens dat de vragen die hem tijdens de gehoren werden gesteld niet waren aangepast aan zijn kwetsbaar profiel, noch aan zijn profiel van Afghaanse jonge vluchteling. Verzoeker klaagt aan dat hem voornamelijk gesloten vragen zijn gesteld, terwijl men volgens hem open vragen had moeten stellen en hem spontaan had moeten laten vertellen over zijn familie, bezigheden en naaste omgeving in Iran. Hij stelt dat de verwerende partij hem een standaard vragenlijst heeft gepresenteerd die niet was aangepast aan zijn profiel *“en wellicht eerder aangewend wordt ten aanzien van de Iraanse asielzoekers”*. Volgens verzoeker bestond de vragenlijst uit *“overwegend kennisvragen over zaken die hem totaal niet aanbelangen”*. Dit vermoeden wordt volgens verzoeker bevestigd aangezien de protection officer tijdens het gehoor stelde dat zij veel Iraniërs uit Shiraz heeft geïnterviewd en dat *“zij vaststelt dat hoe zij praten toch helemaal anders klinkt dan verzoeker”*. Verzoeker acht het bovendien geenszins realistisch dat van hem inzicht wordt geëist in het politieke reilen en zeilen van Iran, nu hij geen Iraniër is en zijn familiale en politieke situatie niet vergeleken zou kunnen worden met die van een Iraanse burger. Verzoeker meent dat uit zijn gehoren duidelijk blijkt dat hij een zeer lang verblijf heeft gekend in Iran en somt een aantal zaken op waarvan hij wel op de hoogte bleek te zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en van mening is dat hij wel heeft aangetoond nagenoeg zijn hele leven in Iran te hebben gewoond. Verzoeker doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat verzoeker in Iran zou zijn opgegroeid, er school zou hebben gelopen en er nagenoeg zijn ganse leven zou hebben doorgebracht. De Raad stelt vast dat de aan verzoeker gestelde vragen betrekking hadden op de dagelijkse leefwereld van een Afghaanse vluchteling in Iran. Verzoeker kreeg op het einde van zijn tweede gehoor de kans om vrijuit en spontaan te vertellen over zijn leven als Afghaan in Iran maar wist niet meer te zeggen dan dat hij kon antwoorden op de vragen. Toen de vraag nog eens herhaald werd, antwoordde hij dat alle Afghanen in Iran psychologische problemen hebben, beledigd worden en psychologisch onder druk staan (stuk 7, gehoorverslag, p. 12). Dit zijn geen doorleefde verklaringen over het land waar hij zou zijn opgegroeid. Voor zover verzoeker betoogt dat hij met betrekking tot bepaalde aspecten, wel informatie zou hebben gegeven die niet zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing, dient te worden gesteld dat elementen

of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007).

De argumentatie dat hem een standaard vragenlijst werd gepresenteerd die niet was aangepast aan zijn profiel *“en wellicht eerder aangewend wordt ten aanzien van de Iraanse asielzoekers”* en dat dit bevestigd wordt door een opmerking van de protection officer waar zij aangeeft *“dat hoe zij praten toch helemaal anders klinkt dan verzoeker”*, kan niet overtuigen. Dit zijn slechts loze beweringen die geen steun vinden in het administratief dossier.

Bij zijn aanvullende nota van 2 september 2016 voegt verzoeker de tijdelijke Zwitserse verblijfskaarten van zijn broers die in Zwitserland asiel hebben aangevraagd. Verzoeker meent dat deze documenten aantonen dat de door hem meegedeelde informatie aangaande zijn familiesamenstelling en herkomst wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker wijst erop dat de op deze verblijfskaarten vermelde namen overeenstemmen met de namen van de broers en zussen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde te hebben. Verzoeker stelt bijkomende informatie te hebben verkregen via zijn moeder volgens dewelke de problemen die ten grondslag lagen aan zijn vrees voor zijn leven er tevens toe hebben geleid dat zijn familie continu werd lastig gevallen en bedreigd door de familie van het meisje waarmee hij in Iran een relatie was begonnen. Verzoekers ouders zouden hebben beslist om voornoemde broers het land uit te sturen uit vrees voor wraakacties ten aanzien van hen. Vervolgens wijdt verzoeker uit over de pogingen die zijn broers ondernamen om vanuit Iran Europa te bereiken en er asiel aan te vragen.

Het loutere feit dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd over de samenstelling van zijn familie waarvan de namen in overeenstemming blijken te zijn met de namen vermeld op de neergelegde Zwitserse verblijfskaarten vermag geen afbreuk te doen aan de hoger weergegeven vaststellingen op basis waarvan kon worden besloten dat verzoeker zijn oorspronkelijke herkomst uit het dorp Gur Tepa in de provincie Kunduz noch zijn jarenlange verblijf in Iran aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan ter staving van de blote bewering dat zijn broers in Iran in de problemen zouden zijn gekomen ten gevolge van de voorgehouden feiten die eveneens aan verzoekers vlucht uit Iran ten grondslag zouden hebben gelegen. Zoals hoger uiteengezet heeft verzoeker zijn jarenlange verblijf in Iran niet aannemelijk gemaakt en kan bijgevolg aan de door hem aldaar gesitueerde asielmotieven evenmin enig geloof worden gehecht. Het gegeven dat verzoeker in zijn aanvullende nota louter bijkomende verklaringen aanhaalt met betrekking tot zijn broers die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard op de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad van 26 mei 2016 in de voormelde aanvullende nota individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

Gelet op het bovenstaande, dient te worden vastgesteld dat *in casu* de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat verzoeker bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund overeenkomstig deze bepaling.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Gur Tepa, gelegen in de buurt van de stad Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over het statuut van vluchteling. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF